

Despre vântul fermecat

Sorina

Printre frunze ce foşnesc obosite a-nserare,
vântul, cuibărit pe ramuri, mai oftează într-un vis,
fermecat de chipul tandru, al prinţesei din Tanis
cu făptură minunată şi privirile spre soare.

Sunete albe coboară, împletind raze de lună,
inimi se aud bătând într-o linişte a vieţii,
când în suflet, da, în suflet simt iubirea tinereţii
şi-a copilăriei noastre, ca un flaut cum răsună!

Se aud sunete albe, raze blânde împletind.
Ce frumos visează frunza în învăluirea nopţii,
că aduce viaţă-n trunchiul pomului cel viu, al sortii!
Vântul, vântul iar oftează, printre frunze unduind...